

opusdei.org

Benedykt XVI: radość Adwentu

"Zatem każdy z nas może zadać sobie pytanie, zwłaszcza w tym okresie, który przygotowuje nas do Bożego Narodzenia: a ja na co czekam?" - mówił Papież.

01-12-2010

28 listopada w rozważaniach przed modlitwą Anioł Pański Benedykt XVI podkreślił, że Adwent to czas oczekiwania, a człowiek żyje, dopóki czeka i żyje w nim nadzieja.

Niech przyszłością świata stanie się cywilizacja miłości i życia – zaapelował Benedykt XVI podczas modlitwy Anioł Pański. W krótkim rozważaniu papież mówił o rozpoczynającym się okresie Adwentu, rozpoczynającym nowy rok liturgiczny i czasem „oczekiwania na przyjście Pana”.

Oto polski tekst rozważań papieskich:

Dziś, w pierwszą niedzielę Adwentu, Kościół rozpoczyna nowy rok liturgiczny, nową drogę wiary, która z jednej strony upamiętnia wydarzenie Jezusa Chrystusa, z drugiej zaś otwiera się na jego ostateczne wypełnienie. I właśnie tą podwójną perspektywą żyje czas Adwentu, spoglądając zarówno na pierwsze przybycie Syna Bożego, gdy narodził się z Maryi Panny, jak i na Jego powrót w chwale, gdy przybędzie, aby „sądzić żywych i umarłych”, jak mówimy w Credo.

Chciałbym się teraz pokrótce zatrzymać nad tym wymownym tematem „oczekiwania”, chodzi bowiem o aspekt głęboko ludzki, w którym wiara staje się, by tak rzec, jedną całością z naszym ciałem i z naszym sercem.

Oczekiwanie, czekanie jest wymiarem, który przekracza całe nasze istnienie osobiste, rodzinne i społeczne. Oczekiwanie jest obecne w tysiącu sytuacji, począwszy od tych najmniejszych i najbardziej banalnych, aż po najważniejsze, które angażują nas całkowicie i do głębi. Mamy na myśli między innymi oczekiwanie dwojga małżonków na dziecko, oczekiwanie na rodzica lub przyjaciela, który przybywa z daleka, aby nas odwiedzić; myślimy o młodym człowieku, czekającym na wynik końcowego egzaminu lub rozmowy w pracy; w stosunkach uczuciowych – o czekaniu na spotkanie z ukochaną osobą, na

odpowieź na list lub na przyjecie
przebaczenia... Mozna by
powiedziec, ze czlowiek zyje, dopoki
czeka, dopoki w jego sercu zyje
nadzieja. I po jego oczekiwaniach
rozpoznaje sie czlowieka: nasza
„postawe” moralna i duchowa mozna
zmierzyc tym, na co czekamy, w
czym pokladamy nadzieje.

A zatem kazdy z nas moze zadać
sobie pytanie, zwlaszcza w tym
okresie, który przygotowuje nas do
Bozego Narodzenia: a ja na co
czekam? Na co, w tym okresie swego
zycia, czeka moje serce? A pytanie to
mozna stawiac na szczeblu rodziny,
wspolnoty czy narodu. Na co
czekamy razem? Co laczy nasze
dazenia, co czyni je wspolnymi? W
okresie poprzedzajacym narodziny
Jezusa, w Izraelu silne bylo
oczekiwanie na Mesjasza, to znaczy
na Poswieconego, pochodzacego od
krola Dawida, który wyzwolilby
ostatecznie lud od wszelkiego

zniewolenia moralnego i politycznego i przywróciłby Królestwo Boże. Nikt jednak nigdy nie wyobrażał sobie, że Mesjasz mógłby narodzić się z pokornej dziewczyny, małżonki przyobiecanej sprawiedliwemu Józefowi. Nawet ona sama nigdy o tym nie myślała, a jednak w jej sercu oczekiwanie na Zbawiciela było tak wielkie, jej wiara i jej nadzieja były tak płomienne, że mógł On znaleźć w Niej godną matkę. Sam Bóg Ją zresztą przygotował jeszcze przed wiekami. Jest to tajemnicza współzależność między oczekiwaniem Boga a oczekiwaniem Maryi – stworzenia „pełnego łaski”, całkowicie przejrystego na plan miłości Najwyższego. Uczmy się od Niej, Niewiasty Adwentu, przeżywania codziennych gestów w nowym duchu, w poczuciu głębokiego oczekiwania, które tylko nadejście Boga spełnić.

Po wygłoszeniu rozważań i odmówieniu modlitwy maryjnej Ojciec Święty udzielił zgromadzonym błogosławieństwa apostołskiego, a następnie pozdrowił ich kolejno po włosku, francusku, angielsku, niemiecku, hiszpańsku i polsku. Do zgromadzonych na Placu św. Piotra pielgrzymów z Polski powiedział:

„Pozdrawiam wszystkich Polaków. Wczoraj, Nieszporami i czuwaniem w intencji poczętego ludzkiego życia rozpoczęliśmy Adwent: czas przygotowania do świąt Bożego Narodzenia. Razem z Maryją, która z miłością oczekiwała narodzin Bożego Dziecięcia trwajmy na modlitwie, dziękując Bogu za dar życia, prosząc o opiekę nad każdym ludzkim istnieniem. Niech przyszłością świata stanie się cywilizacja miłości i życia. Z serca wam błogosławię, a szczególnie rodzicom oczekującym potomstwa”.

wiara.pl

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/benedykt-xvi-radosc-adwentu/>
(10-04-2025)